

மாதவப் பத்து

முன்னுரை

கலியுகத்தில் மோக்ஷத்தை அடைய பக்தி மற்றும் சரணாகதியே வழியென அனைத்து ஆச்சார்யார்களும் ஒரே குரலில் கூறுகின்றனர். அப்படியெனில் பக்திக்கு யார் தகுதியானவர்கள்? மகாபாரதம் மற்றும் பாகவத புராணங்களில் கிருஷ்ணரின் பரம பக்தர்களின் கதைகளைக் கேட்டு நாம் அனைவரும் வியந்துள்ளோம்.

ஆனால், அடியேன் எழுதியுள்ள இந்தப் படைப்பில், பகவான் கிருஷ்ணரின் திருவிளையாடல்களில் உடனிருந்த உயிரற்ற மற்றும் பேச முடியாத ஏனைய பொருட்கள் வெளிப்படுத்திய பக்தியைப் பற்றிய ஒரு மாற்றுப் பார்வையை (point of view) வழங்க முற்பட்டுள்ளேன். சிறு கவித்துவ சுதந்திரத்துடன் (poetic liberty), கிருஷ்ணரைச் சிறைவைத்த சிறைச்சாலை, யமுனை நதி, சர்ப்பம், மலர், கரடி, அவல், ரதத்தின் உடைந்த சக்கரம், அம்பு போன்ற உயிரற்ற பொருட்கள்கூட எப்படி பக்தி செலுத்தி, அவருடைய திருவடிகளில் சரணடைந்து மோக்ஷம் பெற்றன என்பதை இக்கவிதைகள் ஆராய்கின்றன.

பீஷ்மரை எதிர்த்துப் போர்க்களத்தில் கிருஷ்ணர் ரதச் சக்கரத்தை ஆயுதமாகக் கைகளில் ஏந்திய சம்பவங்கள் போன்றவற்றை, தனது லீலைகளுடன் சேர்த்து, அந்த உயிரற்ற பொருட்களுக்கும் முக்தி அளிக்கவே அவர் திட்டமிட்டுச் செய்தார் என்ற கவித்துவ கற்பனையையும் இதில் இணைத்துள்ளேன். மேலும், இத்தகைய திருவிளையாடல்களைச் சுட்டிக் காட்டி, நமக்கும் முக்தி கிடைக்க வேண்டும் என்று பகவானிடம் மனதார வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

அடியேன் எழுத்தில் ஏதேனும் பிழைகள் இருப்பின், சான்றோர்களும் எம்பெருமானும் அடியேனின் அறியாமையைப் பொறுத்து அருள் புரிய வேண்டுகிறேன்.

அனைத்து ஆங்கில விளக்கங்களும் செயற்கை நுண்ணறிவு சாதனங்கள் (AI tools) கொண்டு எழுதப்பட்டவை.

-குமரன் வெங்கடராமன்
kumaran.venkataraman@gmail.com

பாடல் - 1: சிறை

கல்லாகி நின்றஎனைக் கைவிட்ட உலகமும்
கண்ணீரும் சாபமும் தந்ததுவே
பொல்லாத கஞ்சனின் வஞ்சத்தால் நாளும்நான்
புலம்பியே நித்தமும் நொந்தே
எல்லா உயிரும் வெறுத்திடும் சிறையெனச்
சொல்லிய மொழியினை மாற்றாயோ?
புல்லாங்கு ழலூதும் புண்ணியக் கண்ணனே
புனிதமாய் எனையுமாட் கொள்வாயோ?

இருள்கூழ்ந்த நெஞ்சில் இதமான சுகமென
இன்பமாய் வந்தென்னுள் உதித்தே
கருவாக தேவகி வயிற்றினில் இருந்தாயுனை
கற்கரங் கொண்டுநான் தாங்கிடவே
அருளான தேவகி பெற்றெடுத்த அன்னைதான்;
அவளுக்கு நிகரான அன்னைநானே.
பொருளாம் கண்ணனின் திருவடி பட்டதால்நானும்
திருக்கோயில் ஆனது **என் மாதவமே!**

Meaning: Words of a prison cell

The world abandoned me, a mass of stone, leaving me only tears and curses. Under cruel Kamsa's wrath, I wept and suffered day after day. Would He ever change my fate, this prison despised by all?

Then came Krishna, pure and divine, the flute player who would rule my heart.

Like an unwavering flame in the darkness, He appeared before me, radiant with joy. Devaki carried Him within her womb; I cradled Him in my arms of stone. She was the mother who bore Him, yet was I not a mother too, equal in love?

When Krishna's feet touched my cold stone floor, the prison became a temple. **That is my greatest penance and my eternal blessing.**

பாடல் - 2: யமுனை

சிவனின் முடிமிசைச் சேர்ந்தவள் கங்கையாம்;
 சிறப்பிடம் அவளுக்குத் தந்தாராம்!
 அவனின் சடைமுடிப் பேறுபெற் றாட்கொள்ளும்
 அதிர்ஷ்டம் எனக்கில் லையென்றே
 புவியினில் ஓடும்என் போக்கினைப் பார்த்தே
 பொறாமைதான் அவள்மீது கொண்டேனாம்!
 அருள்பெறா நெஞ்சுடன் சோகத்தில் மூழ்கிய
 அலைபுரள் யமுனையும் நானன்றோ?

வசுதேவன் அஞ்சியே வாரிச் சுமந்திட
 வான்மழை வெள்ளத்தைக் கடந்தானாம்!
 அசுரனைக் கொல்லும்அப் பரம்பொருள் கண்ணனின்
 அடிச்சுவடு என்மேல் பதித்தானாம்!
 சிவனின் சடையினைச் சேராத குறையெல்லாம்
 சிறியதோர் நொடியில் கழித்தானாம்!
 புவியெங்கும் கங்கையின் புகழினை மிஞ்சிய
 புனிதம் பெற்றேனஃதே எம் மாதவமே!

Meaning: Words of Yamuna River

Ganga rests upon Shiva's crest, blessed with the highest honor. I was jealous of Ganga's fortune of touching His matted locks and looking at my winding journey across the earth. Believing myself unworthy of touching His matted locks, my heart withered in sorrow. Was I, Yamuna, so undeserving of His divine presence?

Then, as Vasudeva anxiously carried the Supreme Lord across my swollen waters, the footprints of the demon-slayer pressed upon me! In that single, fleeting moment, every sorrow born of never touching Shiva's hair dissolved.

Across the earth, may Ganga be celebrated for her fame, holiness and grace. I, too, have received a blessing beyond measure. To bear the touch of the Supreme Lord's feet - **That is my greatest penance and my eternal blessing.**

பாடல் - 3: நச்சரவம்

அச்சம் தருவதென் நஞ்சென்று மனிதர்கள்
 அடித்திடத் துரத்திடத் திரிவாரே!
 நச்சுடையன் என்றெனை நித்தமும் வசைபாடிச்
 சபிக்கின்ற உலகினை நினைத்தேனே!
 நச்ச ரவங்கள்தன் மீதுள்ள கண்ணனின்
 நன்மதிப் பினை அவர் அறியாரோ?
 எச்சங்கள் யாவினும் எம்மினம் தாழ்ந்ததென்று
 இகழ்ந்திடும் புத்தியும் முறைதானோ?

வசுதேவன் அலைகடல் போன்றயமு னைக்கடக்கையில்
 வளைந்தே குடையெனக் காத்தோமே!
 அசுரனாம் காளிங்கன் சிரத்தின்மீ துகண்ணனின்
 அடிமலர்ப் பாதங்கள் பட்டனவே!
 எம்மினம் செய்ததோர் ஈடிலாப் பேறதை
 எண்ணியென் நெஞ்சமும் குளிக்கின்றதே!
 செம்மைசேர் கண்ணனின் திருவடி தீண்டலில்
 எம்குலம் சிறந்தது **எம் மாதவமே!**

Meaning: Words of a serpent

Humans hunt me down, striking and chasing me, terrified of the venom I bear. The world curses my kind as poisonous, but does it not know the reverence Krishna holds for our venomous hoods? Is it just to despise our entire lineage as the lowest of all beings?

When Vasudeva crossed the ocean-like waters of the Yamuna, one of our own rose above Him, spreading his hood as an umbrella to shield the divine child. And upon the fierce Kalinga's head, Krishna's lotus feet danced!

Remembering the boundless grace bestowed upon our kind, my heart grows calm. The very feet of radiant Krishna, whose touch we were blessed to receive, lifted our entire lineage from disgrace. **That is my greatest penance and my eternal blessing.**

பாடல் - 4: மலரும் வண்டும்

இலைமறை காயென என்னுடைக் கூடுபோய்
இனிதான தேனை எடுத்தாயே!
கலைமதி முகத்தான் கண்ணனின் மாயையில்
கண்கவர் தேனது மொய்த்தாயே!
விலைமதிப் பில்லா வெண்ணெயினைப் பானையில்
விழிமூடித் திருடியவன் அவனல்லவோ?
தலைவனாய் வந்துநம் இதயத்தைப் புன்னகைத்
தடத்தினில் திருடியவன் அவனல்லவோ?

அத்தகு கண்ணனின் பாதம் பணிந்தவர்
அகத்தினில் பாவங்கள் அறுந்தனவே!
எத்தகைய பாரமும் எளிதாய் அவன்மட்டும்
இயல்பாகத் திருடியே எடுத்தானே!
மொய்த்திடும் வண்டே! என்னுடைக் கூட்டிடை
முயன்றெடுக்கும் தேனது சுவையாமோ?
முத்தியைத் தந்திடும் பக்தித் தேன் தந்திடுவான்
முழுமுதற் கண்ணனவன் நம் மாதவனே!

Meaning: Dialogue between a flower and a bee

Hidden beneath a veil of leaves, you entered my home and stole my sweet honey.
Bewitched by Krishna, whose face shines like the crescent moon, you swarmed toward
this tempting nectar.

Was it not He who closed His eyes and stole the precious butter from our pots? Was it
not He who came as the Lord and stole our hearts with the gentle curve of His smile?

Those who bow at Krishna's feet find the sins within their hearts cut away. He alone
can effortlessly lift every burden we carry.

O wandering bee, tell me, is the honey you struggle to steal from my home truly sweet?
Have you tasted the nectar of devotion, the honey that grants liberation? Have you
known the supreme blessing of Krishna, our Madhava?

பாடல் - 5: அவல்

நீரினில் நனைந்தெனை நாளெலாம் வாட்டினோர்;
 நெருப்பினில் வறுத்தே வெந்தேனே!
 பாரினில் உலக்கையால் பற்பகல் இடித்தெனைப்
 பதார்த்தமாய் மாற்றி நசுக்கினாரே!
 யாரும் விரும்பாத சுவையற்ற பொருளென
 எனைஏளனம் செய்தே கடந்தாரே!
 சீரிய துன்பங்கள் இத்தனை யாவையும்
 செய்வதேன் என்றே புலம்பினே!

கண்ணனின் கரங்கள் எனைதொட்டு அணைத்திடக்
 கமழ்முகம் அழுதுடன் உண்டானே!
 எண்ணிலாக் செல்வங்கள் ஏழையாம் குசேலர்க்கு
 இமைப்பொழுதில் அவனருள் செய்தானே!
 மண்ணில்நான் பட்டதோர் வதையெலாம் மாயவனின்
 மகிமைபெற் றுயர்ந்திடவே யன்றோ?
 புண்ணியம் செய்ததோர் அவலெனும் பெயர்தனைப்
 பூவுலகம் போற்றிடும் எம் மாதவமே!

Meaning: Words of flattened rice (poha/aval)

They soaked me through long nights of darkness, then roasted me in the fire until I burned. Day after day, they pounded me with pestles, crushing me into flakes upon the earth. People passed by and mocked me, calling me a tasteless scrap that no one would ever desire. I wept, wondering why I had to endure such relentless torment.

Then Krishna's hands touched me and drew me close. His fragrant lips tasted me as though I were nectar itself! With joy, He bestowed countless wealth upon Sudhama.

Was all my suffering on earth merely the path that led me to the Lord's glory? I, once scorned as aval, flattened rice fit for no one's desire, became the humble offering that brought boundless grace to Sudhama. Now the world remembers me for the good I have done. **That is my greatest penance and my eternal blessing.**

பாடல் - 6: வாழைப்பழத் தோல்

சுவையுள்ள பழத்தினைச் சுற்றிக் காத்திட
 துணையாய் இருயெனப் படைத்தானே!
 அவையுள் இறைவற்குக் கனியை ஊட்டியோர்
 ஒதுக்கியே எனைப்பின் தள்ளினரே!
 அவசிய மில்லையென தூக்கி எறிந்திடும்
 அவலமோர் நிலையும் கண்டேனே.
 கவசமாய்க் கனியைக் காத்திட்ட நானும்
 கணத்தில் கழிவாய் போனேனோ?

அத்தினாப் புரியில் அமைச்சனாம் விதுரன்
 அன்பினைப் பரிமாறத் துடித்தானாம்!
 பக்திமூழ்கிய சிந்தையில் பழத்தை விடுத்தே
 தோலினை அவனுக்குக் கொடுத்தானாம்!
 உத்தமன் கண்ணனும் அதன்உள் அர்த்தத்தை
 உணர்ந்தே தோலினையே புசித்தானாம்!
 முத்தியைத் தந்திடும் அவனது திருவாய்
 முழுமையாய் எனைஏற்றது **என் மாதவமே!**

Meaning: Words of a Banana Peel

He created me to cling to the fruit, a humble companion whose purpose was to protect what lay within. Yet when the fruit was offered to the Lord, they stripped me away and cast me aside. I had guarded the fruit like a suit of armour, only to become garbage in a single moment.

Then, in Hastinapura, Minister Vidura hurried to share his love with Krishna. Lost in the depths of devotion, he forgot the fruit itself and offered Him the peel instead. But noble Krishna understood the love behind the offering and ate the peel with delight!

His sacred lips, which grant liberation to all who seek Him, accepted even me, the part the world had cast away.

That is my greatest penance and my eternal blessing.

பாடல் - 7: கரடி

சிங்கம்போல் காட்டை ஆளும் அரசனு மல்லன்
 புலியினைப் போல்இரை வேடனுமல்லன்
 தந்திரம் கற்ற நரியினைப் போலொரு
 நயவஞ்ச புத்தியை கொண்டவனல்லன்
 நாயொத்த அன்பினைத் துணிவுடன் காட்டுமோர்
 நல்லவொரு நண்பனும் நானல்லன்
 மந்தியைக் போலொரு மரத்தினைத் தாவிடும்
 வித்தையைக் கற்ற விலங்குமல்லன்

வல்லமை இல்லையென் எனைநினைத் தேங்கியே
 வாழ்வினிற் சரணென விழுந்தேனே!
 எல்லையில் லாப்பெரும் கருணையால் கண்ணனும்
 எனைஏற்று இன்னருள் செய்தானே!
 சொல்லருஞ் ஜம்பவான் மகளினைத் திருமணம்
 செய்தெமெக்கொரு உறவென வந்தானே!
 புல்லிடும் உறவினர் ஆனதோர் பேறினால்
 பூவுலகம் போற்றியதெம் மாதவமே!

Meaning: Words of a bear

I am no lion, ruling the forest as its king. I hunt no prey like the tiger, nor can I scheme like the fox or deceive like a trickster. I have no dog's loyalty to boast of, no monkey's skill to leap from tree to tree. What worth do I have in this world?

Believing myself powerless, I grew weary and fell at His feet in surrender. Yet Krishna, in His boundless grace, accepted me and showered me with His compassion. He took Jambavan's daughter as His bride, making me one of His own kin!

Who could have imagined that one so insignificant would be blessed with such a bond? Through His grace, the world now speaks of us with reverence.

That is my greatest penance and my eternal blessing.

பாடல் - 8: உடைந்த தேர்ச் சக்கரம்

மரத்தினில் பிறந்துத் தச்சன்கையினில் திரண்டு
மன்னனின் தேரினில் இணைந்தேனே!
புரவிபோல் ஓடியோர் போர்க்களக் குருதியில்
புயல்போல் உழன்று சுழன்றேனே!
அரக்கர்கள் நடுவிலும் அம்புகள் மழையிலும்
அடிபட்டுத் துண்டுபட்டு விழுந்தேனே!
சிரத்தினிற் கைகுவித்தே அரிஅரி என்றே
சீவனைக் காத்திடத் துதித்தேனே!

ஆயுதம் ஏந்திடேன் என்றதோர் சத்தியம்
அக்கணமே கண்ணனும் மறந்தானாம்!
தூயவன் தாமரைக் கரங்களால் எனைஎடுத்துச்
சுதருசனம் போலவே சுழற்றினானாம்!
பாய்ந்திடும் சக்கரப் பேற்றினால் பீஷ்மரின்
பக்தியை பாரினில் பறைந்தானாம்!
காயங்கள் பட்டஎளிய தேர்சக் கரம்நான்
கண்ணனைத் தீண்டியதென் மாதவமே!

Meaning: Words of a broken chariot wheel

I was born of wood, shaped by a carpenter's hands, and fastened to a king's chariot. Across the battlefield, I raced like a stallion, through clouds of dust and storms of blood. Arrows rained down around me until, at last, I was struck and shattered into pieces! Broken and helpless, I bowed my head and cried, "Hari! Hari!" praying that my jivatma might be set free.

And then, a wonder beyond all telling! For the sake of His devotee, Krishna forgot His vow never to take up a weapon. With His lotus hands, the Pure One lifted me and hurled me through the air, spinning me like the mighty Sudarshana Chakra!

By turning a broken chariot wheel into a weapon, He upheld Bhishma's devotion and revealed to the world the depth of His love. Even I, a wounded and forgotten wheel, was blessed to feel the touch of Krishna's hands.

That is my greatest penance and my eternal blessing.

பாடல் - 9: நஞ்சம்பு

நஞ்சினில் தோய்த்திட்டே நாள்தோறும் நான்
நாசங்கள் பலசெய்து திரிந்தேனே!
அஞ்சியே உயிர்கள்என் முனையினிற் பட்டு
அழிந்திடக் காரண மாய்நின்றேனே!
வஞ்சகம் நிறைந்ததோர் பாவியென் றென்னையே
வையகம் தூற்றிடக் கேட்டேனே!
நெஞ்சினில் பக்திசெய் ஆசையால் கண்ணனின்
நிகரிலாத் திருவடி பற்றினேனே!

எளியவன் என்னையும் கருணையால் கண்ணனும்
இணையடித் தாங்கிடத் தந்தானாம்!
களிறுபோல் வலியன் கண்ணனைச் சாய்த்தது
கலியிதுயென் றென்னையே சபிப்பீரோ?
ஒளியினில் உதித்தவன் பரபதம் தன்னுடன்
உயர்ந்திட எனைஅவன் சேர்த்தானாம்!
தெளிவுறும் கண்ணனின் இணையடி பற்றினேன்
சேர்ந்தடைந்தேன் எம் மாதவமே!

Meaning: Words of a poisoned arrow

I was steeped in poison, bringing death and destruction wherever I went. Frightened creatures met my sharp point and perished. The world cursed me, calling me cruel, deceitful, and sinful. Yet, deep within me, a longing for devotion stirred. With that yearning in my heart, I clung to Krishna's peerless feet.

Moved by His boundless mercy, Krishna allowed even one as wretched as me to rest upon His sacred feet! Would the world now condemn me for bringing down the Lord, majestic as a mighty elephant? Yet, through His grace, He chose to take me along with Him to His supreme abode, Paramapadam.

Who could have imagined that one who had caused so much suffering would receive such a blessing? Clinging to the holy feet of merciful Krishna, I found the refuge I had never deserved, yet was freely given.

That is my greatest penance and my eternal blessing.

பாடல் - 10: கவிஞன்

சிறைக்கூடம் தானும் காளிந்தி நீருமே
செந்தாமரை அடி சேர்ந்திலையோ?
அறியாக் கரடியும் நச்சரவுந் தானும்
அருளினைப் பெறவே வைத்தனையோ?
முறிந்ததேர் சகடமும் நஞ்சூறிய அம்புமுன்
முடிமிசை இடத்தைப் பெற்றனவோ?
அறியாயோ நான்படும் பாடுகளைக் கண்ணா
என்னிலை இன்னுமேன் பாராயோ?

கல்லான சிறைமுதல் நஞ்சம்பு ஈறாகக்
கடைத்தேற முக்தியைக் கொடுத்தாயன்றோ?
எல்லார்க்கும் அருளிய உன்றன் திருவருள்
எனைவந்து சேர்வது எந்நாளோ?
இல்லை யொருபிறப்பு இனியுனக் கென்றேநீ
இரங்கிடஉன் இணையடி பற்றினேன்
சொல்லாத துயரங்கள் நீங்கவே முக்தியை
என்றுதருவாயோ **என் மாதவனே!**

Meaning: Words of a poet

Did not the prison walls feel the touch of Your lotus feet? Did not the waters of the Yamuna receive You in their embrace? Even the ignorant bear and the venomous serpent were blessed by Your grace. The broken chariot wheel and the poisoned arrow, too, found a place close to You. O Krishna, do You not know the suffering I endure in this world? Do You not see the trials that weigh upon my soul?

From the prison cell to the poisoned arrow, You have granted liberation to all who clung to Your lotus feet. Each, in their own way, found refuge in You. When, Madhava, will that day dawn for me? I cling to Your twin feet, asking for but one boon: let me be born no more. Free me from this endless cycle of birth and death. Release me from these untold miseries and lead me to eternal freedom. Grant me Moksha, my Madhava. Let Your mercy be my final refuge, and Your holy feet my eternal home.

|| ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் ||